

странната смѣсица на старинно, ориенталско градче съ чисто италиански форми, подъ яркия тюркоазенъ куполъ на това македонско небе. Като бойни кули се издигатъ по склоноветъ на двата брѣга оцѣлѣлитъ още домове: петъ-десетъ метра каменни основи, съ знаменититъ, издѣлбани вжтре, мелнишки изби, а на върха—широкитъ, дървени и джамлии, чардаци на кжщята. Изправени на тия каменни нозе, тѣ приличатъ на левенти хайдути, съ бѣли навои и рунтави калпаци, застанали на стража и вгледани къмъ югъ. А надъ и около тѣхъ, въ широка и зла усмивка, огрѣни отъ слънцето, се хиятъ жълто-червенитъ отвесни ридове, които заграждатъ въ полукръгъ нѣкогашното цвѣтущо селище.

И тишина, подлудяваща тишина цари изъ тия развалини. Две войни сж прошумѣли тукъ, едно следъ друго и не сж оставили, наистина, камъкъ върху камъкъ. И днесъ — така е отъ години вече—градътъ брой 721 жители: единственъ градъ на земята, навѣрно, съ 721 жители. И тия 721 човѣка довършватъ съня на града, на сградитъ, които една следъ друга се ру-